

Nadaljevanje s 1. strani

V prvih dneh smo se med seboj spoznavali ter se soočali z državami in z domačimi kraji posameznih udeležencev. Pogovarjali smo se o pomenu Evrope za mlade, se kreativno udeleževali, prepevali verske in narodne pesmi v različnih jezikih, snemali film, pisali in izdali EUpaper, se kopal v Klopinskem jezeru, igrali nogomet, sodelovali na dobrodelni prireditvi „Kick & Rock for Africa“, šli na Obir ter občudovali naravo, molili ter obhajali sv. mašo. Soočili smo se tudi z mnogimi izzivi, s katerimi se srečuje Evropa kot so brezposelnost mladih, izkoriščevanje revnih in onesnaževanje okolja. Iskali smo pota, kako s svojimi odločitvami prevzemam soodgovornost za bolj pravičen svet. Spoznali smo tudi srečo ter stisko, ki ju doživljajo misijonarji v Etiopiji in Angoli ter možnosti solidarnostnega udejstvovanja (prostovoljstvo, botrstvo, solidarnostne prireditve, molitev). Na svoj način nas je nagovorila misel sv. papeža Janeza Pavla II: »Blagor vam, mladi, če se vaš pogled ne bo zaustavil zgolj na površju stvari in oseb, ampak bo znal prodreti dogodkom v srce; če boste znali prek vidnega in otipljivega razbirati bistveno, ki je vedno skrito in zastrto, da bi ga potem mogli svobodno podariti in sprejeti.«

Ana, udeleženka iz Slovenije je zapisala: „Štiri različne skupine smo se na koncu spojile v eno samo. Skupaj nam je čas hitreje mineval in nobena stvar nam ni bila pretežka. Kaj kmalu pa je teh sedem dni minilo in naše poti so se morale raziti, vendar smo si obljubili, da bomo ostali v stiku. Meni je bilo na taboru, ki ga je izvedlo društvo InicijativAngola ter ga podpira Erasmus+ zelo zanimivo, saj smo počeli zelo raznolike ustvarjalne stvari (npr. vlivali sveče) in si pridobili dosti novih prijateljev in mnogo lepih spominov. Vsekakor lahko rečem, da je bila to neprecenljiva izkušnja, ki bi jo, če bi lahko, še enkrat ponovila.“

Hanzej M. Rosenzopf SDB

Opazovanja in pričevanja naših prostovoljk iz Angole

Izobrazba je pojem srca (don Bosko)

Kot vsako leto so tudi letos preko društva InicijativAngola v misijonske centre odšle nove prostovoljke: Renate, Tjaša, Manca in Maruša. Na svoji enomesečni izkušnji so nam opisale svoja doživetja.

V Angoli smo spoznali veliko novih krajev, obrazov, navad ... Za razliko od naših krajev je tukaj življenje preprostejše. Ni več potrebno gledati na uro, da ne zamudiš ali pa na telefon, da ne zgrešiš klica prijateljev. Tukaj se življenje ustavi. Starejši posedajo ob hišah ali pa prodajajo ribe, sadje ...

Otroci pa so na cesti zadovoljni že, če imajo v roki gumo ali palico. Zaradi naše polti smo v središču pozornosti. Ko gremo po cesti, s prstom kažejo na nas, nekateri se nasmihajo, drugi govorijo »poglej belci«, tretji pa stečejo do nas in se nas začnejo dotikati. Kako neverjetno je, ko samo s pogledom, nasmehom ali pozdravom lahko nekemu polepšaj dan. Učenci se neizmerno veselijo, če jim podaš roko, jim nameniš sekundo svojega časa ali pa pohvališ njihov izdelek, ki ga ponosno nesejo domov.

Vsako nedeljo pa se odpravimo tudi k sveti maši. Takrat ljudje oblečejo svoje najlepše obleke in se z nasmehom na obrazu odpravijo v cerkev. Prvo nedeljo smo se s sestrami odpravile v Luando, kjer je maševal kar bivši rektor salezijanske družine celega sveta. Naslednjo nedeljo pa je bila

posvetitev štirih Angolcev v diakone.

Sveta maša tukaj se zelo razlikuje od naše. Sodelujejo vsi prisotni, ki pa jih ni tako malo, saj se lahko zapolni kar celoten stadion. Skoraj tri ure se skupaj poje, pleše in ploska. Zanimive pa so tudi daritve. Veliko različnih skupin pred oltar prinese vse, kar imajo. Od čistilnih sredstev, sadja, toaletnega papirja pa vse do žive koze, ki je bila prava senzacija. Lahko bi rekli, da so maše prava mala predstava. Da pa v nedeljah samo ne počivamo, pa poskrbijo otroci iz oratorija, ki nas kar pošteno utrudijo. Čas mineva prehitro in naši dnevi v Angoli so šteti. Gotovo se nam bo ob odhodu tukaj utrla kakšna solza saj so nas ljudje sprejeli, kot da smo del njihove skupnosti. Me se bomo vrnilo domov, del našega srca pa bo za vedno ostal tukaj.

Tjaša in Manca

ANA FILIPIČ

Se veselim misijonske avanture

Odločitev je padla. Oktobra bom začela hoditi pot, meni še neznano in prav zato zanimivo, polno izzivov. Pot se bo začela na letališču, kjer bom vstopila v letalo, ki bo nekaj ur kasneje pristalo na letališču v Luandi, glavnem mestu Angole. V Angoli bom z Don Boscovimi sestrami in domačini preživela devet mesecev. Poleg jezikovnih ovir, uradni jezik Angole je portugalščina, me čakajo velike kulturne razlike, na katere se bom morala navaditi. V deželi, kjer imajo slabo razvit šolski sistem in ima le redko kdo kakšno izobrazbo, se bom trudila s svojim pedagoškim znanjem otrokom in mladini posredovati čim več.

Upam, da bom s svojo navzočnostjo in delom pripomogla k razvoju, ki ga s trudom poskušajo pospešiti sestre misijonarke. Čeprav se odpravljam za devet mesecev in je to za mnogo ljudi zelo dolgo obdobje, pravzaprav ni veliko, če bi rad videl vsaj malo napredka. Tako velike spremembe potrebujejo svoj čas.

Tudi, če je moj namen pomoč otrokom in mladini, sem prepričana o tem, da sem bom sama še več naučila in več prejela. Zame bo to izkušnja, ki me bo prav gotovo zaznamovala in vplivala na nadaljnjo življenje, moje načrte, poglede, predstave in osebnost.